

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. Варна, 07.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Янко Д. Янков

Членове: Даниела П. Костова
Светослава Н. Колева

при участието на секретаря Геновева Хр. Ненчева
в присъствието на прокурора Ил. Хр. Н.
като разгледа докладваното от Янко Д. Янков Въззивно частно наказателно
дело № 20223000600029 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.12 ал.11 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода /ЗПИИСАННЛСМВЛС/.

Предмет на настоящата проверка е решение №3/10.01.2022г. по чнд №20213300200297/2021г. на Разградски окръжен съд, с което е призната присъда № 64 Нv 38/21 от 21.07.2021г. на Окръжен съд по наказателни дела Виена, влязла в сила на 21.07.2021г., с която българският гражданин М. КР. М. ЕГН ***** е бил признат за виновен в извършване на престъпление по §28а ал.1 и 2 ч.2, и ал.4 ч.3 от Закона за пристрастяващите вещества /SMG/ на Република Австрия, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години, което на основание чл.56 ал.2 б.‘а‘ от същия закон да бъде изтърпяно в затвор със стража. С посоченото решение Окръжният съд в Разград е приел, че извършеното от осъденото лице деяние представлява незаконен трафик на наркотични вещества и съответства на престъплението по чл.354а от българския Наказателен кодекс. Определил

наказание за изтърпяване на осъденото лице три години лишаване от свобода при първоначален общ режим. Било зачетено предварителното задържане на лицето, както и изтърпяното наказание.

Срещу така постановеното решение е постъпила жалба от адв.Д.Д. в качеството му на защитник на М. КР. М., в която се навежда довод за незаконосъобразност на съдебния акт. Според защитата последната се изразява в липсата на консултация по чл.9 от Закона - между компетентните от австрийска и българска страна органи, както и в неправилно определяне на режима на изтърпяване на наказанието. Отправя се към настоящата инстанция искане за отмяна на атакуваното решение и постановяване на отказ от признаване на присъдата на Окръжния съд във Виена, а в условията на алтернативност се иска промяна на режима.

В съдебно заседание жалбата се поддържа изцяло.

Представителят на Апелативна прокуратура намира жалбата за неоснователна и моли да бъде оставена без уважение.

Варненският апелативен съд след като извърши проверка правилността на атакуваното решение и като взе предвид подадената жалба, както и становищата на страните, констатира:

Жалбата е неоснователна.

В рамките на настоящото производство въззивният съд следва да извърши проверка спазени ли са законовите изисквания при постановяването на контролирания съдебен акт, и в частност – налице ли са условията за признаване и изпълнение по чл.8 от ЗПИИСАННЛСМВЛС, и дали съществуват основания за отказ по чл.15 от същия закон.

По отношение изискванията на чл.8 от Закона – с присъда № 64 Нv 38/21 от 21.07.2021г. на Окръжен съд по наказателни дела Виена, влязла в сила на 21.07.2021г., българският гражданин М. КР. М. ЕГН ***** е бил признат за виновен в извършване на престъпление по §28а ал.1 и 2 ч.2, и ал.4 ч.3 от Закона за пристрастяващите вещества /SMG/ на Република Австрия, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години, което на основание чл.56 ал.2 б.“а“ от същия закон да бъде изтърпяно в затвор със стража. Очевидно е от изложеното, че престъплението, за което М. е осъден, представлява незаконен трафик на наркотични и психотропни

вещества по смисъла на чл.8 ал.2 т.5 от Закона – престъпление за което не се изисква наличие на двойна наказуемост. Въпреки това следва да се отбележи, че фактите и обстоятелствата, довели до осъждането на лицето, са посочени в изпратеното Удостоверение, и така описани действията на исканото лице съставляват престъпление и по българското законодателство – такова по чл.354а ал.1 НК. С оглед изложеното очевидно е, че условията на чл.8 от ЗЕЕЗА са налице.

Основания за отказ по чл.15 от Закона – били са разгледани детайлно от първостепенния съд, понастоящем няма да бъдат повтаряни, и апелативният съд единствено и категорично ще отбележи, че такива не съществуват.

Не са налице и хипотезите на чл.14 и чл.16 от Закона – липсват основания за отлагане признаването на съдебния акт или пък за неговото частично признаване и изпълнение.

По възраженията на осъденото лице

- Провеждането на консултация с компетентния орган на издаващата държава е една възможност, но не и задължение на съда. Задължителна е тя единствено в случаите по чл.9 ал.2 от Закона, но тази хипотеза няма отношение към настоящия казус. В рамките на производството по делото окръжният съд е преценил, че не се налага консултация с издаващия орган, а и въззивният съд не намира това да е необходимо.
- Напълно неоснователно е и искането на лицето за промяна на определения му от първия съд режим. Съобразно разпоредбата на чл.12 ал.8 от Закона съдът определя *първоначалния* режим на изтърпяване на наказанието. Текстът пък на чл.57 ал.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража определя *видовете първоначален режим* и те са *специален, строг и общ*. Лекият режим не е първоначален режим, поради което и няма как да бъде определен от съда.

Поради изложеното в крайна сметка следва да се заключи, че не са налице основания за отмяна на атакуваното решение, поради което и Варненският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №3/10.01.2022г. по чнд

№20213300200297/2021г. на Разградски окръжен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____